

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

Projekt sprawozdania Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z delegacji do Danii

SPRAWOZDAWCZYNI: Martine ROURE

Wstęp – okoliczności wizyty

Delegacja sześciu posłów europejskich udała się do Danii, gdzie dołączyło do niej dwóch posłów duńskich do Parlamentu Europejskiego znajdujących się na miejscu (patrz lista uczestników – załącznik 1). Misji przewodniczył Panayiotis DEMETRIOU (PPE-DE), a sprawozdawczynią była Martine ROURE (PSE). Wizyta miała miejsce w dniach 10-11 kwietnia 2008 r.

Wizyta w Danii odbyła się w ramach serii wizyt członków komisji LIBE, mających na celu własną obserwację warunków pobytu imigrantów i osób ubiegających się o azyl w poszczególnych państwach członkowskich Unii Europejskiej. Wizytę w Danii poprzedziło wysłanie podobnych delegacji do Włoch (Lampedusa), Hiszpanii (Ceuta i Melilla, Wyspy Kanaryjskie), Francji (Paryż), na Malte, do Grecji (Samos i Ateny), Belgii, Wielkiej Brytanii, Holandii i Polski.

Celem wszystkich tych wizyt było zgromadzenie informacji, bezpośrednie zbadanie sytuacji przyjmowania imigrantów i osób ubiegających się o azyl oraz zapoznanie się ze sposobem w jaki stosowane są liczne dyrektywy i rozporządzenia europejskie:

- Dyrektywa Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiająca minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl¹ (dyrektywa o przyjmowaniu)
- Dyrektywa Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich¹ (dyrektywa w sprawie procedur)

¹ *Dziennik Urzędowy L 031, 06/02/2003 str. 0018 – 0025*

- Rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego² (rozporządzenie Dublin II)

Wizyty miały też na celu wymianę poglądów z przedstawicielami rządu i społeczeństwa obywatelskiego.

Członkowie komisji LIBE pragnęli wysłać delegację do Danii w celu lepszego zrozumienia sytuacji przyjmowania imigrantów i ubiegających się o azyl w tym kraju. Członkowie delegacji mają jednak świadomość **odmienności sytuacji panującej w Danii w porównaniu z innymi państwami członkowskimi, jeżeli chodzi o kwestie migracji i azylu.**

Zgodnie z protokołem w sprawie Danii dołączonym do traktatu z Amsterdamu, Dania uczestniczy jedynie w środkach, przewidzianych w tytule IV Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, dotyczących polityki przyznawania wiz³.

Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, dołączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, **Dania nie uczestniczy** w przyjmowaniu i stosowaniu następujących instrumentów:

- Dyrektywa Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiająca minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl⁴ (**dyrektywa o przyjmowaniu**)
- Dyrektywa Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich⁵ (**dyrektywa w sprawie procedur**)

Jeżeli chodzi o rozporządzenia Eurodac⁶ i Dublin II⁷, konieczne było opracowanie umowy międzynarodowej między Wspólnotą Europejską a Danią⁸, a także protokołu do umowy między Wspólnotą Europejską, Islandią i Norwegią^{9 10}, aby umożliwić udział Danii. Od

---

¹ Dziennik Urzędowy L 326, 13/12/2005 str. 0013 – 0034

² Dziennik Urzędowy L 050, 25/02/2003 str. 0001 - 0010

³ Zgodnie z art. 7 protokołu Dania może w każdej chwili odstąpić od Protokołu w sprawie Danii załączonego do traktatu z Amsterdamu i uczestniczyć we wszelkich środkach przewidzianych w tytule IV Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

⁴ Dziennik Urzędowy L 031, 06/02/2003 str. 0018 – 0025

⁵ Dziennik Urzędowy L 326, 13/12/2005 str. 0013 – 0034

⁶ Rozporządzenie (WE) nr 2725/2000 Rady z dnia 11 grudnia 2000 r.

⁷ Rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (rozporządzenie Dublin II)

⁸ COM(2004) 594 wersja ostateczna

⁹ COM(2005) 131 wersja ostateczna

¹⁰ Parlament Europejski wydał opinię w sprawie decyzji 2006/188/WE Rady z dnia 21 lutego 2006 r. w sprawie zawarcia Umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Danii w sprawie objęcia Danii przepisami rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego, oraz przepisami rozporządzenia (WE) nr 2725/2000 dotyczącego ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania Konwencji Dublińskiej.

2006 r. **Dania jest zobowiązana do przestrzegania rozporządzeń Dublin II i Eurodac** w ramach swoich stosunków ze Wspólnotą Europejską oraz Islandią i Norwegią, ale nie uczestniczy w innych środkach przyjmowanych na szczeblu europejskim, dotyczących wspólnej polityki w dziedzinie azylu.

Program delegacji

Delegacja skoncentrowała się na trzech ośrodkach:

- ośrodka dla osób ubiegających się o azyl Sandholm (ośrodek przyjęć o charakterze otwartym, zarządzany przez duński Czerwony Krzyż)
- ośrodka zamkniętym dla imigrantów Sandholm (jedyne ośrodek o charakterze zamkniętym w Danii, podlegający Ministerstwu Sprawiedliwości)
- centrum Kongelunden (ośrodek przyjęć o charakterze otwartym, zarządzany przez duński Czerwony Krzyż)

Program delegacji obejmował też, w porządku chronologicznym:

- spotkanie z organizacjami, w tym pozarządowymi, zajmującymi się sprawami imigracji i azylu w Danii, z których część zwracała się do komisji LIBE w 2006 r. (10 kwietnia 2008 r.);
- krótką wizytę w siedzibie Czerwonego Krzyża w Kopenhadze;
- spotkanie ze stałym sekretarzem stanu w Ministerstwie ds. Uchodźców, Imigracji i Integracji Claesem NILASEM.

Przed wizytą w Danii delegacja otrzymała dużą liczbę informacji ze strony organizacji takich jak SOS Racisme-Danemark, Amnesty International – sekcja duńska oraz Grandparents for asylum i pragnie gorąco podziękować tym organizacjom.

Delegacji towarzyszyła służba audiowizualna Parlamentu Europejskiego, która współpracowała z ekipą telewizji lokalnej, oraz fotograf. Miało to na celu przedstawienie tego rodzaju działalności europejskiej za pośrednictwem „Europe By Satellite” (EbS). Wizyta była szeroko opisywana w prasie. Dziennikarze, fotograf i ekipa telewizyjna zostali wpuszczeni do otwartych ośrodków. Posłowie do PE odbyli konferencję prasową ostatniego dnia wizyty, 3 kwietnia 2008 r.

Spotkanie z organizacjami pozarządowymi

Pierwszego dnia delegacja spotkała się z przedstawicielami organizacji pozarządowych, którzy odwiedzają ośrodki regularnie i/lub działają aktywnie w dziedzinie azylu i imigracji

---

Opinię tę opracowała Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych. Komisja przyjęła sprawozdanie Martine ROURE: zatwierdzenie porozumienia zaproponowanego w ramach procedury doradczej.

(patrz Załącznik 3). Organizacje pozarządowe były świetnie zorganizowane i podzieliły się wystąpieniami, tak aby każda przedstawiła główny aspekt ich problemów dotyczących polityki duńskiej w dziedzinie azylu i imigracji. Prezentacja zawierała też świadectwo kobiety i dziewczynki mieszkających w ośrodku Sandholm.

Organizacje pozarządowe rozpoczęły wystąpienie od przedstawienia swojego pisma, w którym zwracały się do komisji LIBE o odwiedzenie duńskich ośrodków dla osób ubiegających się o azyl. Organizacje wyraziły poczucie, że nie są wysłuchiwane przez rząd i nadzieję, że rząd wysłucha komentarzy delegacji Parlamentu Europejskiego. Wyraziły one opinię, że niektóre aspekty duńskiego prawa w dziedzinie azylu stoją w sprzeczności ze zobowiązaniami międzynarodowymi w dziedzinie ochrony praw człowieka, takimi jak zasady niedyskryminacji i poszanowania godności ludzkiej, zapisane w europejskiej konwencji praw człowieka.

Organizacje pozarządowe poruszyły następnie poniższe problemy:

- Liczba wniosków o azyl w Europie spada. Mimo podobnych tradycji Danii i Szwecji, Dania przyjęła w porównaniu ze Szwecją niewielu uchodźców. Organizacje pozarządowe poinformowały, że Dania i Grecja zapewniają Irakijczykom najniższy poziom ochrony w Europie.
- Można zauważyć, że od 2002 r. prawo duńskie w dziedzinie azylu stawało się coraz bardziej surowe, w szczególności **zniesiony został status uchodźca „de facto”** (podobny do ochrony uzupełniającej na szczeblu europejskim). Organizacje pozarządowe krytykują fakt, że Dania stosuje bardzo wąską interpretację definicji uchodźcy z art. 1A konwencji genewskiej z 1951 r. i art. 3 europejskiej konwencji praw człowieka. Wskutek stosowania tej wąskiej interpretacji coraz trudniej jest uzyskać status uchodźcy w Danii. Np. znaczna większość Irakijczyków spotyka się z odmową przyznania statusu uchodźcy. Niektórym osobom odmawia się przyznania statusu uchodźcy, a jednocześnie nie można ich wydalić do kraju pochodzenia, ponieważ byłoby to sprzeczne z międzynarodowymi zasadami niedopuszczalności wydalenia i ochrony przez wszelkim narażeniem na tortury lub niehumanitarne lub poniżające traktowanie. Takie osoby są w związku z tym „tolerowane”, ale nie mają żadnego statusu prawnego. Osoby te, znajdujące się w luce prawnej wobec braku statusu prawnego, nie mogą opuszczać ośrodków dla uchodźców prowadzonych przez Czerwony Krzyż i nie mogą legalnie pracować. Spędzają w związku z tym długie lata, a czasem dziesiątki lat, w sytuacji niepewności prawnej. Bardzo długi czas oczekiwania i niepewność, dotycząca jednocześnie ich statusu prawnego i przyszłości, stawiają je w bardzo trudnej sytuacji. Organizacje pozarządowe są zdania, że tego rodzaju praktyki mają na celu zniechęcenie potencjalnych osób ubiegających się o azyl do przyjazdu do Danii.

Iracka kobieta mieszkająca w Sandholm od 3 lat opowiedziała o swoim życiu. Opuściła Irak w 2005 r. z dziesięcioletnią córką, aby dołączyć do męża w Danii. Po początkowej odmowie administracja zgodziła się ponownie rozpatrzyć jej przypadek. Kobieta opowiedziała o stresie i nerwach, jakie wywołuje niepewność, oraz o frustracji wynikającej z braku możliwości pracy.

- Wobec osób, które otrzymały odpowiedź odmowną na wniosek o azyl i które nie chcą dobrowolnie wyjechać, stosuje się „**środki motywujące**”, aby skłonić je do dobrowolnego powrotu do kraju pochodzenia. Środki te obejmują odebranie kieszonkowego; osoby te otrzymują jedynie pieniądze na wyżywienie i mają obowiązek dwa razy w tygodniu zgłaszać się na policję. Po upływie paru tygodni osoby przenoszone są do ośrodka deportacji lub nawet do ośrodka zamkniętego. W przeszłości środki motywujące obejmowały także niemożność samodzielnego przygotowywania posiłków i obowiązek jedzenia w stołówkach ośrodków przyjęć; obecnie tak nie jest. Organizacje pozarządowe niepokoi ten transfer decyzji o powrocie z państwa członkowskiego na osobę ubiegającą się o azyl. Wydaje się niedopuszczalne, aby państwo członkowskie, które nie może zgodnie z prawem międzynarodowym wydalić tych osób, stawiało je w niepewnej sytuacji, aby skłonić je do dobrowolnego powrotu do kraju, w którym są narażone na niebezpieczeństwo.
- „Refugee board”, organ odpowiedzialny za rozpatrywanie wniosków o azyl, nie ma zdolności normalnego sądu. Może on podejmować jedynie ostateczne decyzje, od których nie można się odwołać; W związku z tym pojawia się **problem zagwarantowania rzeczywistego dostępu do wymiaru sprawiedliwości** osobom ubiegającym się o azyl. Ponadto w skład „refugee board” wchodzi tylko trzy osoby (w przeszłości było to siedem osób): sędzia, przedstawiciel związku adwokatów i przedstawiciel właściwego ministerstwa. Nie można odwołać się od decyzji do Rzecznika Praw Obywatelskich.
- U osób ubiegających się o azyl w Danii obserwuje się dużą liczbę **chorób psychicznych**, wywołanych bardzo długim pobytem w ośrodkach dla uchodźców i wieloma latami spędzonymi w sytuacji niepewności prawnej i braku jakiegokolwiek formy ochrony. Zezwolenia na pobyt krótkoterminowy wydawane są tylko w przypadku poważnej depresji i muszą być systematycznie odnawiane. Szczególnie problematyczny jest przypadek dzieci, które cierpią podwójnie wskutek tej sytuacji: z jednej strony na ich rozwój mają wpływ zaburzenia psychiczne rodziców, z drugiej – u nich samych pojawiają się choroby psychiczne, mające wpływ na ich edukację. Kilkoro dzieci osób ubiegających się o azyl w Danii ma za sobą próby samobójcze. Tymczasem niewiele dzieci jest w stanie spotkać się z psychiatrą, a niektóre są zbyt obciążone tą sytuacją by opuścić ośrodek dla uchodźców. Jedynym możliwym rozwiązaniem tej sytuacji byłoby uruchomienie szeroko zakrojonego programu rehabilitacyjnego, co byłoby możliwe jedynie w przypadku uzyskania przez te osoby zezwolenia na pobyt stały w Danii.
- **Dostęp do normalnej edukacji:** za kształcenie dzieci przebywających w ośrodkach dla uchodźców odpowiedzialny jest Czerwony Krzyż i władze miejskie. Na 200 dzieci jedynie 85 uczy się w normalnych szkołach duńskich, a 115 uczęszcza do szkół prowadzonych w ośrodku przez Czerwony Krzyż. W szkołach tych dzieci podzielone są na grupy dwunastoosobowe, w obrębie których maksymalna różnica wieku wynosi trzy lata. Trudno jest zapewnić normalne standardy nauczania i postępy w nauce, ponieważ dzieci systematycznie zmieniają klasy, średnio 6 razy. Ponadto dzieci nie mają prawa zdawać egzaminu końcowego na zakończenie nauki i nie dysponują żadnym dyplomem. W związku z tym w przypadku powrotu do kraju pochodzenia nie mają żadnego dyplomu, a w przypadku pozostania w Danii nie mają dostępu do

studiów wyższych. Aby uzyskać dostęp do normalnej edukacji w szkole duńskiej konieczne są każdorazowo negocjacje z władzami miejskimi, które mogą tego dostępu odmówić. Dostęp do edukacji jest szczególnie utrudniony dla osób, które ukończyły 17 lat. Jedna z dziewcząt przebywających w Sandholm opowiedziała o negatywnym wpływie, jaki miało to na jej własną edukację – ma trudności z przypomnieniem sobie języka ojczystego, ale też z nauką duńskiego i angielskiego.

- Osoby ubiegające się o azyl są **systematycznie przenoszone do różnych ośrodków** (ośrodek przyjęć, ośrodek pobytu, ośrodek dla osób wyjeżdżających i ośrodki specjalistyczne dla osób narażonych na zagrożenia), ponieważ liczba ośrodków rozpatrujących wnioski o azyl została zmniejszona wraz ze zmniejszeniem się liczby osób ubiegających się o azyl, a także w celu ograniczenia kosztów. Wywołuje to problemy związane z integracją, prawidłowym monitorowaniem spraw oraz kształceniem dzieci. Organizacje pozarządowe są zdania, że przyjęcie takiego sposobu postępowania przez rząd ma na celu umieszczenie osób, o których mowa, w warunkach stresu, aby skłonić je do dobrowolnego powrotu do kraju pochodzenia.
- **Ośrodek zamknięty:** W chwili wizyty 83 osoby, w tym 22 ubiegające się o azyl, przebywały w zamkniętym ośrodku z dwóch powodów: braku współpracy przy identyfikacji i ryzyka ucieczki wobec możliwości wydalenia. Jedna czwarta osób znajdujących się w zamkniętym ośrodku podlegała przekazaniu w ramach procedury Dublin, a połowa miała zostać wydalona. Organizacje pozarządowe wyraziły ubolewanie z powodu stosowanego przez władze w niektórych przypadkach sposobu postępowania, polegającego na zatrzymaniu głowy rodziny w celu zablokowania całej rodziny.
- **Dostęp do pracy:** wobec braku statusu prawnego, osoby ubiegające się o azyl i osoby tolerowane nie mogą pracować. Niektóre z nich są wzywane do pracy w ośrodku przyjęć, niektóre pracują na czarno. Za pracę na czarno grozi natychmiastowa deportacja i roczny zakaz ponownego wjazdu.
- **Dostęp do tłumaczeń pisemnych i ustnych** nie zawsze jest zapewniony, ponieważ rozmowy nie są tłumaczone. Ponadto w przypadku tłumaczy ustnych nie jest wymagane żadne formalne potwierdzenie znajomości języka.
- **Zniknięcia dzieci, będących przedmiotem handlu:** w ramach przekazywania dzieci zgodnie z rozporządzeniem Dublin II niektóre z nich są odsyłane do państw członkowskich, w których działają nielegalni handlarze, a następnie znikają. Organizacje próbują zachować ślad zaginionych dzieci i powiadomiły o tej sytuacji Komitet Narodów Zjednoczonych ds. Praw Dziecka, ale liczba zaginięć stale wzrasta. Organizacje żądają odwołania się do klauzuli solidarności rozporządzenia w sprawie tych dzieci w celu zagwarantowania nadrzędnego dobra dziecka.
- Brakuje **danych statystycznych** dotyczących samotnych małoletnich.
- Dania podpisała **umowy o readmisji** z wieloma krajami pochodzenia, za wyjątkiem Iraku i Somalii.

Wizyty w ośrodkach

Ośrodek przyjęć dla osób ubiegających się o azyl Sandholm¹

Po przybyciu do ośrodka delegacja została powitana przez członków stowarzyszenia Grandparents for Asylum przebranych za chórzystów tragedii greckiej. Stowarzyszenie to powtarza takie przedstawienie przy wejściu do ośrodka Sandholm w każdą niedzielę już od ponad 6 miesięcy, aby zaprotestować przeciwko niepewności w jakiej żyją rodziny w tym ośrodku.

Ośrodek przyjęć dla osób ubiegających się o azyl Sandholm jest największym tego typu ośrodkiem w Danii; to tu kierowane są wszystkie osoby ubiegające się o azyl, kiedy pierwszy raz przyjeżdżają do Danii.

Osoba spontanicznie ubiegająca się o azyl, która złoży pisemny wniosek jest kierowana do ośrodka przyjęć Sandholm, gdzie jest rejestrowana i otrzymuje zakwaterowanie.

Ponadto osoby ubiegające się o azyl, które nie zostaną odesłane za granicę, są przyjmowane do ośrodka zakwaterowania w Sandholm; policja przesłuchuje takie osoby, fotografuje je i pobiera od nich odciski palców, aby ustalić ich tożsamość, narodowość i trasę jaką pokonały.

Ośrodek jest zarządzany przez duński Czerwony Krzyż, a odpowiedzialność za tę placówkę ponosi Ministerstwo ds. Uchodźców, Imigracji i Integracji.

Czerwony Krzyż odpowiada za zarządzanie otwartymi ośrodkami od 1994 roku. Ośrodek położony jest 25 kilometrów na północ od Kopenhagi, w dawnych koszarach wojskowych.

Po przybyciu do ośrodka, osobom udziela się odpowiednich informacji, bada się również ich stan zdrowia. Nowoprzybyli pozostają średnio 2 miesiące w Sandholm, po czym są kierowani do innych ośrodków, podczas gdy ich wnioski są rozpatrywane. Decyzja w sprawie wniosku o azyl podejmowana jest średnio w przeciągu 9 miesięcy. Osoby ubiegające się o azyl mogą zamieszkać na terenie ośrodków na czas rozpatrywania ich wniosków. Dorośli uczą się podstaw języka duńskiego.

Sandholm jest również ośrodkiem dla osób wyjeżdżających, których wnioski o azyl zostały odrzucone, i wobec których stosuje się środki motywujące.

W ośrodku znajdują się: centrum zdrowotne/kliniczne, magazyn z ubraniami, ośrodek zatrudnienia, magazyn rzeczy używanych, pralnia, żłobek, sala krawiecka, sala świąteczna.

Osoby mogą swobodnie przemieszczać się wewnątrz i na zewnątrz ośrodka. Ośrodek jest otwarty dla osób z zewnątrz, które mogą przychodzić w odwiedziny, jeśli zostaną zaproszone przez mieszkańca ośrodka. Stowarzyszenia mają wolny i regularny dostęp do ośrodka. Organizacje pozarządowe utrzymują dobre relacje z jego mieszkańcami.

---

¹ Dansk Røde Kors Center Sandholm

Rodziny mieszkają w małych budynkach z prefabrykatów. Każdy budynek ma osobne wejście i około 1-2 niewielkich pokoi na rodzinę. Sami mężczyźni umieszczani są w mniejszych pokojach, które dzielą z 1-3 osobami. Warunki są ogólnie dobre, gdyby osoby zajmujące te pomieszczenia miały w nich zostać tylko na czas określony – tymczasem ośrodek nie powstał po to, by mieszkać w nim przez wiele lat.

Dzieciom zapewnia się edukację w szkołach prowadzonych przez Czerwony Krzyż. W ośrodku znajduje się przedszkole a szkoła oddalona jest od ośrodka o 5 km – dzieci dojeżdżają do niej autobusem. Niektóre dzieci, po spędzeniu w Sandholm wielu lat, uczęszczają do gminnych szkół lokalnych.

Rodziny spotkane przez członków delegacji podczas wizyty mieszkały w Sandholm od wielu lat, średnio od 5 lub 6 lat. Osoby te mają status „tolerowanych” Wszystkie rodziny wyrażały swoją frustrację spowodowaną tak długim przebywaniem w ośrodku i skarżyły się na niepewność, w jakiej muszą żyć. Delegacja spotkała rodzinę, w której młoda, niepełnosprawna i pozostająca w szoku pourazowym dziewczyna nie otrzymywała, zdaniem jej rodziców i stowarzyszeń, odpowiedniej opieki.

Ośrodek zamknięty dla imigrantów Sandholm

Ośrodek zamknięty dla migrantów Sandholm jest jedynym takim ośrodkiem w Danii. Członkowie delegacji byli w stanie odwiedzić tylko niektóre części ośrodka, ponieważ władze zostały bardzo późno powiadomione o wizyty. Ośrodek ten odwiedziła delegacja z Rady Europy w lutym 2008 r.

Ośrodek zamknięty dysponuje 118 miejscami i jest zarządzany przez Ministerstwo Sprawiedliwości. W dniu wizyty w ośrodku zatrzymanych było 55 osób 25 narodowości. Osoby ubiegające się o azyl i migranci nie mogą być przetrzymywani w więzieniach.

Zatrzymani to osoby, którym odmówiono azylu objęte nakazem wydalenia oraz osoby stwarzające poważne ryzyko opierania się procedurom wydalenia. Pozostają w ośrodku, podczas gdy organizowany jest ich powrót do kraju. Maksymalny okres zatrzymania nie jest określony. Średnia długość pobytu to obecnie 42 dni¹. W trakcie wizyty władze zarządzające ośrodkiem poinformowały, że czas zatrzymania jest bardzo różny i może wynosić od kilku dni do kilku miesięcy, a średnia długość zatrzymania wynosiłaby trzy dni. Przed styczniem 2008 r. do ośrodka przyjechało 25 osób zatrzymanych z powodu wątpliwości co do ich identyfikacji lub z powodu niewywiązania się z obowiązku zgłoszenia się.

Warunki bytowania są względnie dopuszczalne dla całości ośrodka. Zatrzymanych nie trzyma się zamkniętych w pokojach, mogą przebywać na małym środkowym dziedzińcu kilka godzin dziennie.

¹ Studium zlecone w grudniu 2007 r. przez departament polityczny C Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych Pałamentu Europejskiego

15 godzin tygodniowo w ośrodku przyjmuje lekarz, a 2 pielęgniarki pracują na pełen etat.

Mężczyźni i kobiety są umieszczani w oddzielnych skrzydłach placówki. Oddział kobiecy dysponuje 20 miejscami, z których 6 było zajętych podczas wizyty. Kobiety nie są zamykane w pokojach i mogą wychodzić do pomieszczenia spełniającego rolę salonu. Mogą wychodzić na zewnątrz na kilka godzin w ciągu dnia. Dwie kobiety rozmawiały z członkami delegacji podczas wizyty. Pierwsza z nich była w ciąży i została objęta nakazem wydalenia, mimo że ojciec jej dziecka, odmiennej narodowości, przebywał w Danii. Druga kobieta, Ukrainka od wielu lat z przerwami mieszkająca w Danii, przebywała w ośrodku, mimo że jej syn i wnuk posiadają obywatelstwo duńskie.

Zatrzymani mają dostęp do sali gimnastycznej. Władze wskazały na korzyści tej sali, w której zatrzymani mogą wyładować swoje frustracje (spowodowane procedurą wydalenia i niepewnością co do przyszłości) poprzez uprawianie sportu.

Centrum Kongelunden

Centrum Kongelunden to placówka otwarta zarządzana przez duński Czerwony Krzyż. To ośrodek zapewniający specjalną opiekę osobom, które, oprócz opieki zapewnianej wszystkim ubiegającym się o azyl, wymagają szczególnego traktowania. Od miesiąca ośrodek przyjmuje samotne matki i ich małe dzieci. Przedtem ośrodek przeznaczony dla kobiet znajdował się w Kopenhadze, ale został zamknięty.

Ośrodek dysponuje 150 miejscami specjalnej opieki i 100 miejscami zwykłymi. Ośrodek znajduje się w pobliżu lotniska w Kopenhadze.

Samotne kobiety z dziećmi umieszczane są w osobnych niewielkich budynkach składających się z indywidualnych pokoi dla każdej matki i jej dzieci oraz ze wspólnej kuchni. Delegacja odwiedziła nowe budynki, w których warunki życia były bardzo dobre. Rodziny (z obojgiem rodziców) mają dwa pokoje i własny sanitariat.

W ośrodku znajdują się szkoła dla dorosłych, ośrodek gier i zabaw, żłobek, kawiarnia, garaż na rowery i warsztat stolarski. Jest tam również centrum specjalnej opieki, w którym pracują na pełen etat lekarze i psychiatrzy. Duński wydział imigracyjny kieruje osoby do centrum specjalnej opieki jeśli:

- rodzice cierpią na chorobę umysłową, która nie pozwala im na opiekę nad dziećmi;
- rodziny, w przypadku których istnieje ryzyko zaniedbania dzieci;
- osoby młode (w wieku od 18 do 24 lat) cierpiące na choroby psychiczne;
- osoby niepełnosprawne psychicznie, które potrzebują specjalnej i stałej opieki lub rehabilitacji, której nie może zapewnić inny ośrodek;
- osoby z problemami psychicznymi, które nie mają możliwości, aby poddać się leczeniu, nie są w stanie zadbać o swoją higienę osobistą, lub które nie mogą same się sobą zaopiekować;
- osoby cierpiące na chorobę umysłową i poważnie upośledzone;
- ofiary tortur, które są znacznie poszkodowane fizycznie i psychicznie.

Najważniejszymi grupami przyjmowanymi do Kongelunden są rodziny i osoby cierpiące na chorobę umysłową, które potrzebują leczenia. W ośrodku przebywają średnio 3 lata. Ośrodek kładzie nacisk na dobre samopoczucie dzieci.

5. Spotkanie z Claesem NILASEM, stałym sekretarzem w Ministerstwie ds. Uchodźców Imigracji i Integracji

Członkowie delegacji żałują, że nie udało im się spotkać osobiście z panią minister Birthe Rønn Hornbech. Podkreślamy, że pierwszy raz zdarza się, że delegacja Komisji Wolności Obywatelskich nie spotkała się z ministrem odpowiedzialnym za politykę azylową i imigracyjną lub z sekretarzem stanu.

Claes Nilas przypomniał szczególną sytuację Danii, która nie uczestniczy w Tytule IV Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TUWE) i w konsekwencji nie stosuje dyrektyw w sprawie warunków przyjmowania i w sprawie procedur. Na mocy porozumienia międzyinstytucjonalnego zawartego z Unią Europejską, Dania stosuje rozporządzenie „Dublin II” i w sprawie systemu Eurodac.

Liczba osób ubiegających się o azyl w Danii spada. Ośrodek w Sandholm przyjmuje ubiegających się o azyl po ich pierwszym przyjeździe do Danii; osoby te są następnie odsyłane do ośrodków pobytu. W Danii istnieje wiele typów ośrodków, w tym wyspecjalizowanych ośrodków dla dzieci, samotnych kobiet lub osób, które mają problemy ze zdrowiem.

Za rozpatrzenie wniosków o azyl są odpowiedzialne służby imigracyjne. Jeśli wniosek zostanie odrzucony, kieruje się go do „refugee board” złożonego z jednego sędziego i dwóch innych osób, które mogą ponownie rozpatrzyć wniosek. System ten jest niezależny, a rozpatrzenie wniosku zajmuje około 7-8 miesięcy.

W ostatnich latach warunki życia w ośrodkach znacznie się poprawiły. Rodziny, które już od dawna żyją w Danii, mogą teraz zamieszkać w mieszkaniach poza ośrodkiem przyjęć.

Posłowie wchodzący w skład delegacji stwierdzili, że warunki materialne pobytu w ośrodkach są ogólnie zadowalające. Wyrazili jednak zaniepokojenie w związku z długością przebywania w ośrodkach przyjęć, brakiem uznania prawnego statusu niektórych osób, mimo iż nie mogą one zostać odesłane do kraju pochodzenia na mocy prawa międzynarodowego, w związku z kwestią nieletnich zaginionych po przekazaniu zgodnie z rozporządzeniem „Dublin II”, z korzyściami czerpanymi przez Danię, która podtrzymuje możliwość wyłączenia z postanowień Tytułu IV Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TUWE), chociaż należy do strefy Schengen, z powodami stworzenia „refugee board” składającego się tylko z 3 osób, z możliwością zamieszkania poza terenem ośrodka daną rodzinom, ze skutecznością środków towarzyszących, i w związku z ewentualnym konfliktem między rodzicami i dziećmi w sytuacji, gdy dzieci nie rozumieją języka ojczystego, ponieważ żyją w Danii od wielu lat.

W odpowiedzi Claes Nilas wyjaśnił:

- decyzje o przyznaniu lub nie pozwolenia na pobyt są podejmowane przez służby w poszanowaniu duńskiego prawa. Imigrantom wolno dobrowolnie opuścić Danię, ale sami nie

chęcią wyjeżdżać, dlatego żyją w Danii od tak wielu lat. W duńskim parlamencie brakuje większości potrzebnej do zmiany prawa w celu położenia kresu obecnej sytuacji. Dlatego też nacisk kładzie się na warunki przyjęcia i życia;

- decyzja o podtrzymaniu możliwości wyłączenia jest decyzją polityczną podejmowaną przez rząd;

- umowy o ponowne przyjęcie zawarte z krajami pochodzenia pozwalają na powrót w dopuszczalnych warunkach; tak jest na przykład w przypadku Afganistanu. Rząd duński wyraża ubolewanie w związku z faktem, że nie udało się zawrzeć takich umów z Irakiem i Somalią. Możliwe jednak było odesłanie niektórych osób na północ Iraku;

- pozwolenia na pobyt ze względów humanitarnych mogą zostać przyznane na przykład osobom poważnie chorym;

- co się tyczy stosowania rozporządzenia „Dublin II”, w 2007 r. duńskie władze zaakceptowały 78% wniosków o przekazanie, które zostały do nich skierowane. Dania zapewnia połączenie nieletnich bez opieki z ich rodzinami w ramach rozporządzenia „Dublin II”, ale każdy przypadek wymaga odrębnej oceny;

- skład „refugee board” został zredukowany do 3 osób wskutek decyzji podjętej większością głosów w duńskim parlamencie, aby przyspieszyć proces podejmowania decyzji;

- Dania rozumie dylemat dzieci osób ubiegających się o azyl, dlatego proponuje uczyć je języka ojczystego, aby mogły wrócić do kraju swoich rodziców;

- 1,9 mln euro będzie rocznie przyznawane, aby umożliwić rodzinom zamieszkanie poza ośrodkami;

- poziom edukacji w szkołach Czerwonego Krzyża jest wysoki, a rząd ustala wymogi jakości dla programów nauczania.

6. Wnioski sprawozdawczyni

Sprawozdawczyni stwierdza, że warunki przyjęcia w duńskich ośrodkach są ogólnie dobre dzięki pracy duńskiego Czerwonego Krzyża. Wysiłki rządu zmierzające do poprawy warunków życia w ośrodkach przyniosły konkretne rezultaty. Sprawozdawczyni podkreśla jednak, że powyższe warunki przyjęcia mogą być uznane za dobre jedynie wtedy, kiedy okres przebywania w ośrodkach jest ograniczony w czasie. Delegacja wyraziła zaniepokojenie faktem, że niektóre rodziny żyją w ośrodkach od wielu lat, a nawet dziesiątków lat. Można więc stwierdzić, że warunki przyjęcia nie mogą już być uznane za dobre w przypadku, gdy czas przebywania w ośrodkach jest bardzo długi. Dotychczasowa polityka nie wystarczy więc do zagwarantowania poszanowania godności osób, których dotyczy.

Sprawozdawczyni podkreśla, że stosowanie zatrzymania wydaje się być ograniczone do przypadków szczególnych, a warunki zatrzymania wydają się właściwe. Wyraża jednak zaniepokojenie faktem, że nie określono maksymalnego czasu zatrzymania oraz że młoda ciężarna kobieta jest zatrzymana w ośrodku w celu jej wydalenia.

Status osoby „tolerowanej” stwarza poważne problemy, ponieważ z braku jasnego statusu prawnego takie osoby pozostają w luce prawnej i nie mają jakiegokolwiek możliwości integracji społecznej. Ponadto niepewność prawna co do przyszłości powoduje u nich silny stres – osoby te boją się, że w każdej chwili mogą zostać odesłane do kraju, w którym byłyby zagrożone. Sprawozdawczyni jest szczególnie zaniepokojona faktem, że osoba zwracająca się

z wnioskiem o ochronę międzynarodową jest odpowiedzialna za decyzję o swoim powrocie, podczas gdy rząd nie może nawet sam podjąć takiej decyzji na mocy prawa międzynarodowego. Paradoksalne wydaje się zmuszanie osób do dobrowolnego powrotu do kraju, do którego sama Dania nie może ich odesłać wedle prawa międzynarodowego i zakazu wszelkiej formy niehumanitarnego lub poniżającego traktowania. Sprawozdawczyni wzywa duński rząd do jasnego określenia statusu prawnego tych osób, w formie ochrony uzupełniającej, aby umożliwić ich integrację.

Sprawozdawczyni jest szczególnie zaniepokojona sytuacją wielu Irakijczyków przebywających w ośrodkach przyjęć wskutek odrzucenia wniosku o azyl. Osoby te od wielu lat żyją w Danii bez jakiegokolwiek uznania ich statusu i bez jakiegokolwiek formy ochrony. Zachęca duński rząd, aby obecna polityka ponownego otwarcia odnosząca się do przypadków Irakijczyków, którym odmówiono azylu, odnosiła się do wszystkich Irakijczyków ubiegających się o azyl, w świetle obecnej, niestabilnej sytuacji w Iraku i po to, aby zapewnić im ochronę międzynarodową.

Mając na uwadze te informacje sprawozdawczyni jest zdania, że Dania powinna w przyszłości rozważyć odrzucenie Protokołu w sprawie stanowiska Danii załączonego do traktatu z Amsterdamu i tym samym uczestnictwo w przepisach ustanowionych w Tytule IV TUWE¹. Istotnie, zważywszy na fakt, że Dania należy do strefy Schengen i uczestniczy już w przepisach określonych w dwóch istniejących dyrektywach w dziedzinie polityki azylowej, powinna ona uczestniczyć we wszystkich przepisach europejskich w dziedzinie polityki azylowej, aby zapewnić poziom ochrony równy poziomowi w całej Unii Europejskiej.

---

¹ Według artykułu 7 Protokołu Dania może w każdej chwili zastosować to prawo.

Annex 1

ΕΒΡΟΠΕΪΣΚΙ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤΟ ΕΥΡΩΠΕΟ ΕΥΡΩΠΣΚΪ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΕΥΡΟΠΑ-ΠΑΡΛΑΜΕΝΤΕΤ
ΕΥΡΩΠΑΪΣΧΕΣ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΕΥΡΟΟΡΑ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ EUROPEAN PARLIAMENT
PARLEMENT EUROPÉEN PARLAIMINT NA ΗΕΟΡΡΑ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤΟ ΕΥΡΩΠΕΟ ΕΙΡΟΡΑΣ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤΣ
ΕΥΡΟΡΟΣ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤΑΣ ΕΥΡÓΡΑΙ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΙΛ-ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΕΥΡΩΡΕΥΕΥ EUROPEES PARLEMENT
PARLAMENT EUROPEJSKI PARLAMENTO EUROPEU PARLAMENTUL EUROPEAN
EURÓPSKY PARLAMENT EVROPSKI PARLAMENT EUROOPAN PARLAMENTTI EUROPARLAMENTET

European Parliament
Committee on civil liberties, justice and home affairs
Delegation to Denmark
10 - 11 April 2008

LIST OF PARTICIPANTS

Version 08.04.2008

MEMBERS OF THE EUROPEAN PARLIAMENT

Panayiotis DEMETRIOU (EPP-ED) (Head of delegation)
Martine ROURE (PSE) (Rapporteur)

Edit BAUER (EPP-ED)
Frieda BREPOELS (EPP-ED)
Jeanine HENNIS-PLASSCHAERT (ALDE)
Metin KAZAK (ALDE)

Søren Bo SØNDERGAARD (GUE/NGL) (*hors quota*)
Britta THOMSEN (PSE) (*hors quota*)

ASSISTANTS TO MEMBERS

Pauline CHAIGNE (assistant to Martine ROURE)

STAFF OF THE POLITICAL GROUPS

Annie LEMARCHAL (PES)
Anders RASMUSSEN (ALDE)
Christine SIDENIUS (Greens/EFA)
Michael SPEISER (EPP-ED)
Mette TONSBORG (GUE/NGL)

STAFF OF THE SECRETARIAT OF THE COMMITTEE ON CIVIL LIBERTIES, JUSTICE AND HOME AFFAIRS

Ana DUMITRACHE (administrator)

Vita GRIFITA (assistant)

**STAFF OF THE WEB COMMUNICATION UNIT OF THE EUROPEAN
PARLIAMENT**

Olav GADE

STAFF OF EUROPE BY SATELLITE

Maria Teresa CONESA ALCAZAR

Casper THORSØEJR (cameraman)

Leif MØLLER (soundman)

INTERPRETERS

FR

Maurizio GASTALDI (IT - EN - ES - PT)

Joseph LEROY (DE - IT - NL - DA)

EN

Aoife KENNEDY (FR - DE - NL)

Aase PEERLESS (DE - IT - DA - SV - NO)

NL

Kristel SIMONS (FR - IT - EN - DA - PT)

Petra LAMBRECHTS (FR - EN - DA - MT)

DA

Line ANDERSSEN (DE - EN - HU)

Suzanne LARSSON (FR - NL - EN - SV) - TEAM LEADER

HU

Gyorgy MAJZIK (EN)

Eva VIGILD (DA - EN)

For further information, please contact

Ana DUMITRACHE

European Parliament

Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs

Tel: 0032 (0)2/28 41416

Fax: 00 32 (0)2/28 44941

E-mail ana.dumitrache@europarl.europa.eu

Annex 2

ΕΒΡΟΠΕΪΣΚΙ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤΟ ΕΥΡΟΠΕΟ ΕΥΡΩΠΣΚΪ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΕΥΡΟΠΑ-ΠΑΡΛΑΜΕΝΤΕΤ
ΕΥΡΩΠΆΙΣΧΕΣ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΕΥΡΟΟΡΑ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ EUROPEAN PARLIAMENT
PARLEMENT EUROPEEN PARLAIMINT NA HEORPA PARLAMENTO EUROPEO EIROPAS PARLAMENTS
EUROPOS PARLAMENTAS EURÓPAI PARLAMENT IL-PARLAMENT EWROPEW EUROPEES PARLEMENT
PARLAMENT EUROPEJSKI PARLAMENTO EUROPEU PARLAMENTUL EUROPEAN
EURÓPSKY PARLAMENT EVROPSKI PARLAMENT EUROOPAN PARLAMENTTI EUROPAPARLAMENTET

European Parliament Committee on civil liberties, justice and home affairs Delegation to Denmark 10 and 11 April 2008

Draft programme

Version 08.04.2008

Thursday, 10 April 2008

14:50 – 16:30	flight <i>SN 2259</i> to Copenhagen
16:30 – 17:30	transfer by bus to the European Parliament office in Copenhagen ¹
17:30 – 19:15	meeting with NGOs who sent an appeal to the LIBE Committee in 2006 (location: European Parliament office ²)
19:15 – 19:30	transfer by bus to the Kong Frederik Copenhagen hotel ³ and registration at the hotel

Free diner

¹ Europa-Parlamentet, Informationskontoret i Danmark, Europa-Huset, Gothersgade 115, DK-1123 København K, tel +45 / 33 14 33 77, fax +45 / 33 15 08 05

² Europa-Parlamentet, Informationskontoret i Danmark, Europa-Huset, Gothersgade 115, DK-1123 København K, tel +45 / 33 14 33 77, fax +45 / 33 15 08 05

³ 25 Vester Voldgade, 1552 Copenhagen, Denmark, Phone: (+45) 3321 5902,
<http://www.nphotels.dk/kongfrederik/index.htm>

Friday, 11 April 2008

- 08:30 – 9:10 travel by bus to Sandholm (approx. 25 km from Copenhagen)
- 9:10 – 11:30 visit of the **Sandholm centres**¹ (Sandholm Camp for asylum seekers and Sandholm Foreigners' Detention Centre)
- *Sandholm Camp for asylum seekers is the biggest asylum centre in Denmark, and this is also where all asylum seekers go when they first arrive in Denmark. It is managed by the Danish Red Cross, under the responsibility of the Ministry of Refugee, Immigration and Integration Affairs.*
  - *Sandholm Foreigners Detention Centre is the only closed detention centre operated in Denmark. It is managed by the Ministry of Justice. The Detention Centre has a capacity of 118.*
- The delegates will first receive general information on the asylum work. A tour of the centre will follow, as well as a visit in the Detention Centre.
- 11:30 – 12:10 travel by bus to the Red Cross House in Copenhagen,
12:10 – 13:20 lunch hosted by Red Cross (location: Red Cross House²)
- 13:20 – 13:40 transfer by bus to the Ministry of Refugee, Immigration and Integration Affairs³
- 13:40 – 14:00 registration at the Ministry of Refugee, Immigration and Integration Affairs
14:00 – 15:00 **meeting with Mr. Claes NILAS**, Permanent Secretary of the Ministry of Refugee, Immigration and Integration Affairs
- 15:00 – 15:45 travel to the **Centre Kongelunden** near Copenhagen airport (*open centre managed by the Danish Red Cross*)
- 15:45 – 17:45 visit of the Centre Kongelunden, including a **meeting with the Red Cross**
- 17:45 – 18:15 bus to the airport, proposed flight: SN flight nr. 2264 Copenhagen-Brussels, 19:30 - 21:05

For further information, please contact :
Ana DUMITRACHE
Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs

E-mail ana.dumitrache@europarl.europa.eu

¹ Center Sandholm, Dansk Røde Kors Center Sandholm, Sandholmgårdsvej, 3460 Birkerød, Denmark, Tel +45 48 10 77 00

² H.C. Ørstedesvej 47, Frederiksberg

³ Holbergsgade 6, 1057 Copenhagen K

Annex 3

List of organisations which were present at the meeting with the LIBE delegation on 10 April 2008

<p>SOS Against Racism, Denmark SOS mod Racisme, Medborgerhuset, Nørre Allé 7, 2200 København N. Denmark.</p>	<p>Anne Nielsen Chairman</p>
<p>Lawyers' Association for Asylum and Immigration Law Advokatkontoret, Falkoner Allé 7, 1. sal. 2000 Frederiksberg, Denmark</p>	<p>Helge Nørrung Spokesperson</p>
<p>Asylum Now Asyl-Nu</p>	<p>Gerd Gottlieb Spokesperson</p>
<p>Grandparents for asylum Bedsteforældre for asyl</p>	<p>Inga Axelsen Spokesperson Najeb Haddar Emine Haddar Kis Kapel</p>
<p>Danish Refugee Council Dansk Flygtningehjælp Borgergade 10 1300 København K. Denmark.</p>	<p>Nina Lassen Senior Legal Advisor Asylum & Repatriation</p>
<p>The Refugees Underground Committee Flygtninge Under Jorden</p>	<p>Michala Clante Bendixen Contact person</p>
<p>The Friends of Nura Nuras venner The Rights of All Children Alle børns rettigheder</p>	<p>Mogens Fischermann Chairman Spokesperson</p>
<p>Bente Rich Specialist in Child Psychiatry</p>	
<p>Save the Children Denmark</p>	<p>Inger Neufeld</p>

Red Barnet Rosenørns Allé 12 1634 København V. Denmark	Project coordinator
Citizens for a Decent Denmark Borgere for et Anstændigt Danmark	Amila Jasarevic Member of the Coordination Group
The Parsons' initiative Præsteinitiativet c/o Bodil Hindsholm Hansen Udbynervej 16, 8970 Havndal, Denmark	Niels Nymann Eriksen Parson
Amnesty International Dansk Afdeling/Danish Section Gammeltorv 8, 5 sal 1457 København K. Denmark	Lisa Blinkenberg International Coordinator
The Danish Immigrant Counselling Indvanderrådgivningen Vesterbrogade 14 butikken DK-8000 Århus C	Leif Randeris Chairman
Network of ethnic minority women, Henna Kvindenetværket Henna	Uzma Andresen Chairwoman
Documentation and Advisory Center On Racial Discrimination Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination Medborgerhuset, Nørre Allé 7, 2. sal. 2200 København N. Denmark	Kirsten Schalburg Member of the board
Committee for Ethnic Equality Foreningen for Etnisk Ligestilling	Joakim Wange Larsson Member, substitute for the chairman, Halima El Abassi
Institute for Human Rights Institut for menneskerettigheder Strandgade 56 1401 Copenhagen K	Lisbeth Garly Andersen Kim Kjær Researchers
Voice for asylum	Sameer Algamal